

Lihntne lugu lendavate taldrikutega

Monica ei suutnud enam edasi minna. Pimenes juba. Räägiti, et siin Alutagusel pidi isegi karusid olema... Tal oli õudne. Tema, põline linnalaps oli sõandanud üksi teistest eemalduda, ja nüüd ei suutnud ta neid enam leida. Ta oli eksinud võõras metsas. Kogu päeva oli ta jooksnud ringi, otsinud, hüüdnud. Mets oli tihedamaks läinud. Sellele, mis teda ootas, kui ta lähemate tundide jooksul kuhugi välja ei jõua, ei tahtnud ta mõelda. Ja ta lootis ikka veel.

Läbi metsa kandus tuulepuhang. Lisaks kõigele hakkas tal külm. Ta sundis end tõusma, et edasi minna. Jalad ei tahtnud kanda. Ta vaarus ja toetus ühele oksale, siis võttis end kokku ja sammus edasi pikki ahtakest metsloomarada. Kaugused olid tal ammu sassis, mets oli ju täiesti ühetaoline tema pilgule, ja nii tungisid ta mõtetesse tahtmatult pildid viimastest päevadest, ja kibe kahetsus vallutas ta. Kui hea oleks praegu olla seal talus, ühe klassikaaslase, Irma, vanavanemate pool, vahtida lõkkesse ja kuulata tasast muusikat. Või oja ääres jalutada. Või lihtsalt igivanal kiigel kõõluda ja juttu puhuda. Irma oli lubanud neile sõja ajal sohu uppunud vene tanke näidata, nad oli karjas minema hakanud, vaevumata toidumoonna või midagi muud kaasa võtma, sest sinna pidi olema viis kilomeetrit läbi, metsa, nii et hiliseks lõunaks arvestasid nad tagasi jõudvat. Tagantjärele ei suutnud Monica meelde tuletada, mis oli teda niivõrd vihastanud, et ta teiste juurest lahkus, et üksi tallu tagasi minna... Tallu ta ei jõudnud. Teadvusse tungis mõte, et teised võib-olla ei teagi veel tema kadumisest, ja nii ei otsi teda veel keegi, ent ta tõrjus selle tagasi.

Ta oleks peaaegu komistanud mingi juurika otsa. Vaevaga tõstis ta jala üle selle. Kümnekonna sammu järel oleks ta uuesti komistanud, seekord oli süüdlaseks kivi. Ta oigas ja toetus vastu üht tüve. Tema valged botased ilmutasid esimesi lagunemise tundemärke, ja valged polnud nad enam ammugi. Kuni selle päevani polnud ta suutnud kujutleda, et „adid” võivad hõõruda.

Ta võpatas, sest näis, nagu oleks kaugemal keegi liikunud, kuid ei, need olid ta enda näole langenud juuksed. Kibedalt muiates silus ta need kõrvale. Tema paksud mustad juuksed langesid sasise pahmakana seljale ja õlgadele. Välimus oli tal selle päevaga üldse kannatada saanud - altpoolt põlvi olid teksased lõhki, kõik riided olid täis vaiku ja rohelist taimemahla, ja ta oli üleni tolmune.

Lagedamates kohtades venisid pikemaks õhtused varjud. Tal hakkas kiire. Paarkümmend meetrit suutis ta isegi joosta, siis läks edasi käies, kuid üha aeglasemalt. Taas sai ta lootust juurde, sest mets hõrenes veelgi, kuid ei, see oli vaid hõrendik, mille teises servas jätkus tavaline tihe mets. Midagi mõtlemata sammus ta veel määramata aja, kuni märkas, et silm ei seleta õieti rada - hämardus kiiresti. Teda haaras meeleheide. Põõsad näisid mingite küürutavate kogudena, igale poole näisid haigutavat lõputud koopad. Ta hüüdis veelkord kogu jõust, veel ja veel... Siis kuulatas. Vaikus. Ta puhkes vaikselt nutma, pea pehmes samblas. Kümnekonna minuti pärast hakkas tal külm, ta kogus end tasapisi ja hakkas jälle suunda eriti valimata edasi minema, sest midagi muud tal üle ei jäänud.

Pime mets tundus vaenuliku viirastusena. Iga hää ja liikumine panid ta võpatama. Päeva sõbralik roheline ja lindude vidin olid asendunud ebamääraste hallide varjude ja kummaliste hääldetega. Varsti ei orienteerunud ta enam suuremat. Ei olnud mingit valgust peale tähtede. Raja, niipalju kui seda nüüd ka oli olnud, oli ta käest kaotanud ja õige mitu korda tihnikusse takerdunud, nii et pidi muud teed otsima. Taas komistas tüdruk ja langes näoli samblasse. Hirm tungis talle igast küljest ligi. Ta ei julgenud end tükil ajal liigutada. Siis sähvatas üle metsa välgu valgus, sellele järgnes

tuulepuhang.

„Äike, see ka veel,“ sosistas Monica. Jälle ajas ta end jalule ja jätkas teed, õigemini küll koperdas sihitult ja vaevaliselt läbi tihniku. Järsku hakkas kusagil läheduses nohinal ja raginal liikuma mingi suur loom. Tüdruku väsimus oli nagu peoga pühitud, kogu jõust jooksis ta teed valimata teisele poole. Täiesti hingetuna langes ta maha kaugel eemal sellest kohast, tükk aega kuulatas ta, kuid midagi peale ta oma südame pekslemise ei kostnud.

Öökulli huikamine tõi talle judinad ihule, ent raputas lahti tardumusest. Jälle ajas ta end vaevaliselt jalule. Üleelatud õudus oli talle toonud mõtte surmast. Ta puhkes uuesti nutma - elu on ju nii ilus 16-aastaselt. Taevas sähvatas teine välk. Monica otsustas otsida lagedama kohta, lootuses, et ta tunneb taevas ära Põhjajanaela ja selle järgi saab mingigi ettekujutuse suunast. Taevas oli veel selge, mingid tähed paistsid puude latvade vahelt, ent ta ei tundnud neid.

Mets hakkas tõepoolest hõrenema. Korraga arvas ta nägevat valguskuma. Julgemata veel loota, sammus ta kiiresti sennapoole, varsti ei olnud enam kahtlust, eespool olid tuled. Monica nuttis ja naeris läbiseigi, leides edasi sammudes jõudu isegi kergelt oma välimust korrastada. Millegipärast kasvas tal iga sammuga kohutav hirm edasi minna, ta pidi hetke seisma ja ennast veenma, et mets tema taga on palju hullem, kui mistahes inimesed. Ta mõtles sellele, et võib jõuda mingi inimtühja lao või jumal teab mille juurde, kuid ka sel juhul on ta vähemalt tagasi inimeste maailmas. Valgus muutus selgemaks, ent oli ikka veel kaugel. kaugemal, kui Monica algselt arvanud oli. Tema teele jäi väike oja, selle säng ja vastaskallas kadusid madalal maa kohal voogavasse uttu. Ojast pääses ta üle mööda hiiglaslikke graniidirahne, mida edasi minnes ka metsa all vedeles. Valgus oli juba nii võimas, et võis selle järgi teed leida, puud näisid ebardlikud ja väänatud selles hõbedases kumas. Taas sähvatas välk, ja Monica peatus, tundes võõristust - välk näis tulevat eestpoolt sellest valgusest, seda enam, et taevas oli kaetud samuti seal valguse poolt hoovava tihke uduga, mis kattis kõike nagu kuppel.

„Rumalus“, mõtles ta järgmisel hetkel. Välk pidigi altpoolt paistma, sest taevas oli nüüd pilves ja udupilv peaaegu maani. Tuul tuli ju sealtpoolt, seal suunast see torm tulebki. Hea, kui jõuaks enne vihma varju alla. Ta oli enda peale pahane ja tige selle hirmu pärast, mis näis aina ootavat, et teda eemale metsa ajada.

Valgus oli nüüd nii ere, et võis näha pisimaidki detaile, lehed ja rohukõrred joonistusid kõik selgelt välja, Monica teksaste rihm ja botaste paelad helendasid ultravioletvalgusest.

Teatava ettevaatusega piilus ta välja lagendikku piiravatest põdsastest. Siiani oli tal olnud ükskõik, peaasi, et oleks inimesi, nüüd tahtis ta enne uurida, sest ka inimesi on igasuguseid. Valguse järgi otsustades oli ta jõudnud otse kuhugi keskusesse.

Ta ei suutnud hoiduda tasasest karjatusest, kui ta ettevaatlikult oksad laiili lükkas, et välja piiluda. Lagedam ala tema ees häilus heledas valges valguses. Keset lagendikku otsesuunast pisut paremal ja tagapool hõljus paari meetri kõrgusel suur kaksikkumer ketas, mille mõõtmeid ei suutnud tüdruk ligikaudugi määrata, sest ta oli enamasti udu sees. Udu muide puhusid välja meetrise läbimõõduga ja meetripikkused torud, mis võrdsete vahedega metsa ääres hõljusid. Eespool ja pisut vasakul tantsiskles ja virvendas maapinnal ja madalal maapinna kohal valgest udust ja värvilisest valgusest paljutipuline täht. Tagapool toimus veel midagi, aga see oli sama seletamatu ja võõras, nii et Monica ei hakanud seda üldse uurima. Taas oli teda haaranud äravõitmatu hirm, ta pöördus ettevaatlikult, et põgeneda, peas vasardamas vaid üks mõte - UFO, UFO, UFO.

Korraga oli hirm kadunud. See oli nii ootamatu, et ta jäi juhmilt seisma, püüdes endasse süüvida, et toimunust aru saada. Talt nagu oleks võrk peast võetud. Ainult et kui ta pöördus, seisis tema taga, umbes kümne meetri kaugusel ja samasuurte vahedega kaks metalselt läikivates ülikondades kogu. Nad näisid kujudena, seistes liikumatult, ja ka näod olid neil helkivast metallist. Monica vaatas tagasi kuuldes samme selja taga. Põdsad lükati laiili, seekordne tulija oli valges kombinesoonis

pisut üle meeter kaheksakümnene mees, nägu sama valge ja elutu, ainult silmade asemel peegeljust materjalist munad. Käes rippus tal mingi hallikassinine püstolit meenutav riistapuu.

Monica tundis, et ta läheb segi. Midagi mõtlemata pöördus ta, et tormata vasakule metsa. Juba esimesel sammul nägi ta veel silmanurgast, kuidas hall toru kerkis, siis kadus kõik.

Tasapisi hakkas Monical teadvus tagasi tulema. Vaevaga avas ta silmad ja nägi enda kohal puhast valget pinda. Ta liigutas käsi ja sai aru, et lamab lina all ja et on soe. Aeglaselt pead pöörates sai ta ülevaate kogu ruumist. Ta lamas laial lavatsil, mis oli lausa võimatuseni pehme. Ruum ise oli umbes tavalise elutoa suurune, ainult natuke kõrgem. Otse tema kohal oli voodi mõõtmetega riskülik, mis kasvas välja voodi peatsis olevast sambast, selle alumist valget pinda oligi ta ärgates kõigepealt näinud. Ruum oli peaaegu tühi, ühtlase tumedat puitu meenutava tooniga ja üsna hämar, nii et Monica ei saanud mingit ettekujutust nendest paarist esemest, mida silm seletas. Ta vaatas seda kõike suures arusaamatuses, kuni talle järsku kõik meenus. Kiiresti tõusis ta istuli, kuid nõrkushoog sundis teda kohe tagasi langema. Siis valdas teda kergendus - muidugi, see on haigla. Ju ta leiti teadvusetult ja viidi haiglasse, siis ei olnudki mingeid ufosid, need ainult viirastusid ta piinatud ajule... Kuid ei.

Ühes ruumi seinas oli ukse mõõtmetega muust ruumist pisut heledam kreemikas valgusraam, nüüd selle sisu hajus ja seal seisis - Monica tundis ta ära märkamatu tugevnenud valguses - mees, keda ta oli näinud enne teadvuse kaotamist. Ta käed haarasid kramplikult linast, silmad läksid suureks, kuid miski nagu hoidis teda, ei lasknud hirmul tulla. Võõral ei olnud nüüd peegelsilmi, vaid täiesti harilikud sinised, nägu ei olnud laipkahvatu vaid tavaline kergelt päevitunud valge rassi nägu, ja riides oli ta samuti helehallis dressis. Ta astus kaks sammu lähemale ja muigas:

„Kas sa ei saaks seda pisut rahulikumalt võtta, keegi ei kavatse sind nahka pista.” Muigas veel kord ja puudutas üht neist määramatutest esemetest, mille olemust tugevnenud valgus ei olnud mitte selgemaks teinud, pigem vastupidi. Voodi jalutsisse jääval seinal hakkasid kiiresti vahelduma arusaamatute kujundite ja mustrite kogumid, tantsisid värvilised kõverjooned, tekkis tulpade viisi laste salakirja meenutavaid märke. Mees silmitses neid mõned sekundid, siis pöördus uuesti tüdruku poole:

„Heida parem uuesti pikali, su organism on veelgi üsna kurnatud. Ja rahune lõpuks ometi, sinuga ei juhtu siin midagi paha.”

Monica kuuletus, mis tal muud üle jäigi. Mees astus voodi peatsi juurde ja, Monica ei näinud, mida ta seal tegi, voodi peatsiosa tõusis sujuvalt, kuni tüdruk oli poolistikul.

„Nii, nüüd ma seletan sulle mõningaid asju. Mind võid kutsuda Theclaks. See ei ole mu pärisnimi, pigem piisavalt hea lähend. Kõigepealt - taolised maandumised, millele sa peale sattusid, ei ole just tavalised, ja ilma erilise vajaduseta neid ette ei võeta. On teatud uuringuid, katseid, mida me peame viima läbi planeedi pinnal. Ent tehnika ei ole kunagi raudkindel - me varjasime end udu taha ja ümbritsesime hirmuväljaga (sa kindlasti tundsid seda), ent ei oleks olnud mõeldav tekitada nii tugevat kiirgust, mis paneks ka Rakvere elanikud Tallinna suunas plagama, ja nii näiteks sinu puhul oli hirm metsa jääda suurem.

Miks me su kaasa võtsime? Alustame sellest, et on olemas üldised kosmoseseadused, mida tunnistatakse praktiliselt kogu teadaolevas universumis ja mis ütlevad, et teie arengutasemel tsivilisatsiooniga ei tohi kontakti astuda. Me oleksime võinud kohapeal kustutada su mälestused meist ja su sinna jätta, aga see oleks võinud sulle halvasti lõppeda. Siis oleksime võinud su ka mujale viia, kust sind oleks kergesti leitud, ent meid hakkas huvitama, kes sa niisugune üldse oled, kust tuled ja kuidas sa meile otse sülle jalutasid, ja selle selgitamine võtab aega, nii et me leidsime, et sulle ei tee paha vahepeal meie külaline olla.

Needsamad universumi seadused ütlevad, et tuleb hoida igasugust elu ja eriti mõistusega elu, tuleb hoiduda neile tekitamast mistahes vaimseid või füüsilisi kannatusi. See on sulle garantiiks, et ükskõik, kuidas sulle see seiklus ka lõppeb, me üritame sind maksimaalsest säästa.”

„Ei olnud mingit põhjust teda üles tuua.” Tüse keskealine mees toppis särki püksi ja vaatas pahaselt kahte katusel kõõluvat skafandris kuju.

„Teil on terve Long Beachi täis lolle libusid, milleks kuradi pärast oli teil tarvis kaasa vedada seda alamõõdulist. Ta on ju laps. Noh, tuli läbi tõkkevälja maandumistsooni...”

„Tuli nagu mööda nõöri. Võib-olla me reageerisime üle. Aga ta ajus on varjatud piirkondi.”

„Seda enam, te ajukäabused! Selgusetuks jääb vaid, kas luuresse valitaksegi lootusetuid kretiine või tekitab inimeseks sündimine teadvust jäädavaid kahjustusi!”

„Jäta. Meil on plaan. Tegelikult tahame me ta siia tuua.”

„Üle minu laiba!”

„Seal üleval on ta ainult tüliks jalus, kuni keegi tüdineb ja asitõendite hävitamise meeldivalt ühe meie sõiduki allalaskmisega ühendab. Me ei kavatse temasse armuda. Planeedi pinnal ei ole ta otseselt jälgitav. Anna talle vabadust, vaatame, mis juhtub. Meil kulub ettevalmistusteks pisut aega.”

Natukese aja pärast hakkas Monica üksi väljas käima. Majaperemees, torssis paksuke, kes vaatas teda nagu halvasti maskeeritud mürkmadu, ei öelnud talle õieti teregi, kuigi aitas kõigis praktilistes küsimustes, üldiselt aga hoidus omaette. Nii jäigi ta ajaviiteks võtta garaazist mõni auto ja suvaliselt mägedes ringi kihutada.

Ta ei tundnud võõra maa elu. Ta ei osanud korralikult keelt. Tal oli legend ja raha ja põhiliselt seebikatest omandatud teadmised, mis hõlmasid ka näiteks kuritegevusest. Midagi hullu ei juhtunud ja ta läks ajapikku vägagi häbematuks. Ta tundis teatavat karistamatust ja oli selle tõttu kiiresti kohanenud. Ja muidugi oli ta väga kiiresti õppinud märkamatuks ja pidevalt suhtlema COM'iga, nagu ta teda kutsus – võõrplaneetlaste arvutiga, kes siin peaaegu ta ainus „sõber” oli – ja viimane palus tal siin-seal silmad lahti hoida ning aeg-ajalt kedagi jälitada, kasutas ta ka võõrplaneetlaste kaamerat, teiste jaoks lihtsalt keskpärase kiviga juuksenõela.

Ta ei äratanud tähelepanu sellel hullul maal. Imestamapanev, kui paljudel inimestel oli hämarat raha ja mitte midagi pealtnäha mõistlikku teha. Jõuka mehe tütar või armuke - kah võimalus ära elada...

Kohvik orunõlval ei erinenud millegagi tuhandetest teistest sellistest asutustest. Siin mägedes teede ääres oli selliseid iga paari miili takka - suurte klaasidega madal sara, räpased laud ja friikartulihais. Ta jättis masina kohviku ette parkimisplatsile ja sisenes. Ruum oli peaaegu tühi. Nurgalauas istusid paar elule allajäänud välimusega tüüpi. Üks veoautojuht, mõned ilmselt ümberkaudsete asutuste töölised, keegi teksastes (võib-olla et igavene) üliõpilane baaripukil. Monica koputas võtmetega letile, tagaruumist ilmus baarman. Paar lühikest fraasi tegid selgeks, et siit pole saada midagi peale Days Special'i, mis on olnud menüüs juba avamisest saadik - juustuhamburger ja coca. Tüdruk viskas letile paar dollarit ja baarman kadus jälle.

Putka ees kriiksudes pidurdunud auto ei äratanud mingit tähelepanu enne kui kostis kiireid samme, üks paisati lahti ja sisse tormasid maskides mehed, püstolid peos. Üks pööras end seltskonna poole nurgas, teine jäi keset ruumi ja kolmas hüppas vastu baarmanile, kes ruumi tagasi tuli.

„Käed üles!”

Keegi ei liigutanud. Seltskond eemal oli nagu kivistunud, baarman piilus ilma erilise entusiasmita

ringi. Monica tardus samuti, aga sideks ei olnudki end vaja liigutada.

„COM. Häire - jama. Mida teha?”

„Peaasi - säilita rahu. Tajume sinu püstolit... Nii, nüüd ainult oota, ma ütlen, kui on õige aeg.”

Kaks meest lõpetasid relvadega vehkimise ja demonstratiivse pāhesiitimise, ilmselt arvates, et on piisavalt muljet avaldanud, kolmas toetas oma tuki baarmanile ribidesse ja osutas kassale. Üks meestest hakkas tuulama riulitel, teine astus Monica juurde.

„Vaadake, mis ma siit leidsin.” Ta üritas kätt tüdruku õlale asetada, Monica tõmbus tagasi.

„Sinult võib vast suurema noosi saada, kui kassast, mis?” ta üritas uuesti tüdrukut haarata, see taandus veelgi.

„Viska rahakott baariletile.”

Mees võttis ta rahakoti, vaatas sisse, vilistas ja kõhkles hetke, siis suundus teiste juurde tagasi, ühmates: „Sinuga me veel tegeleme.”

„Langeta käsi relvapärrale.”

Monica vaatas teiste poole - ükski relv polnud temale suunatud, teda isegi eriti ei jälgitud.

„Lase end nüüd juhtida.”

Monica tundis, kuidas masin end tema kehasse sobitas, see ei olnud midagi uut ja ta lasi seda rahus sündida... - ta haaras oma relva.

„Paigal!”

Nüüd juhtus kõik väga kiiresti. Mees kassa juures hakkas oma püstolit tema poole suunama ja ka teiste relvad kerkisid. Monica vajutas päästikule. Üheksamillimeetrise Glocki lask lajatas ruumis kõrvulukustavalt. Mees leti taga paiskus verepriismete pilves tagasi. Teised tardusid, sest enne, kui pihtasaanu jõudis kokku langeda, oli relv nendele suunatud. Baarmanile tuli elu sisse, ta vajutas kuhugi ja haaras lauasahatlist oma püstoli, käsutas mehed näoga seina poole ja jäi nende taha sõjaka ilmaga seisma. Monica astus selle juurde, keda ta oli tulistanud, langetas kae ta kaelaarterile ja katsus.

„Surnud.” Siis asetas relva baariletile kaeulatusse, võttis seinäääres seisja taskust oma märkmiku ja istus baaripukile tagasi.

„Ära lase mind nüüd lahti, või ma hakkam karjuma.”

„Ei mõtlegi.”

Politseisireen, kummide krigin, ruumi tormavad relvastatud mehed. Mõttekiirusel pandi röövlitel käed raudu ja rebiti maskid näolt, topiti autosse. Kiirabi viis laiba minema.

„Kes tulistas?”

Baaripidaja osutas peaga tüdruku suunas.

Politseiohvitser astus lähemale, vaatas tema püstolit baariletil. Tahtis seda võtta.

„See on minu.”

Mees oli üsna noor, vaevalt kahekümneviiene, ta vaatas tüdrukut üllatunult.

„Te julgesite relva haarata? Te olete väga vapper.”

Monica kehitas õlgu.

„Politseiohvitser Dillinger 14.-ndast osakonnast,” tuli mehel meelde end tutvustada.

„Ma sooviksin teie dokumente näha?”

Tüdruk ulatas oma märkmikust juhiloa ja relvaloa.

„Vabandage, miss.” Ta läks välja auto juurde ja rääkis raadioga. Tagasi tuli ta koos teise vahepeal saabunud pisut vanema mehega, kes oli erariietes.

„Detektiiv Arrow üldkuritegevuse osakonnast. Kas te räägiksite, mis siin juhtus.?”

Monica tegi seda ja nägi, kuidas kuulajate nägudel levib hämmastus.

Detektiiv keerutas ta püstolit käes, ilmselt oli tal raske uskuda silme ees seisvat pilti – 19-lasuline raske Glock pole ju mänguasi ega ka mingi daamipüstol, vaid tõhus lahingurelv.

„Kas ma võin ta nüüd ära panna?”

Mees ainult noogutas tummalt. Monica pöördus sööma, kuid loobus.

Keegi tõi tagasi ja ulatas Arrow’le ta dokumendid, noogutades, et kõik on korras.

Politseiohvitser silmitses neid põgusalt.

”Monica De Javetta. Kas ma tohin küsida, mida te siin teete?”

Monica kehtas õlgu. „Mitte midagi erilist. Mu onul on maja Capaducci tee 58. Olen siin teist kuud, sõitsin niisama ringi. Siin kohvikus olen esmakordselt, kõht läks teel tühjaks. Pool tundi tagasi polnud mul selle koha olemasolust aimugi.”

Arrow andis ta dokumendi tagasi ja tõusis, nad ilmselt kõhklesid.

„Sir,” poetas Monica. „Kui on mingeid probleeme, oleks teil võib-olla kasulik rääkida ka mu onu advokaadiga.” Ta ulatas detektiivile visiitkaarti. Too luges seda, vaatas tüdrukut pika pilguga, siis noogutas ja ohkas.

„Monica, ma võtan nüüd kontrolli maha. Valitse end nii kuidas oskad, ent senine külm rahu hakkab muutuma kahtlaseks.”

Monica tundis, kuidas temas kasvab paanika, kuidas silme ette kerkib mehe moonutatud kogu, kelle ta oli tapnud, kuidas toit käib maos ringi. Nüüd oli tal võimatu kujutleda, kuidas ta võiks midagi süüa.

„Te olete šokis,” ütles politseinik nüüd, nagu oleks taibanud, nähes neid algava kollapsi märke.

„Palun katsuge rahuneda. Me võime seda vestlust jätkata pisut hiljem.”

„Ma tean, mis minuga toimub - teoreetiliselt.” Monica muigas virilalt. „Küsi aga, küsi kogu aeg, või ma hakkam karjuma.”

„Kas on kedagi, kes võiks siia teile järgi tulla?”

„Ma arvan, et kõige targem on mu onu residentsi helistada. Kui ta ka ise tulla ei saa, siis ehk mu onupoeg - Marcus – saab tulla, ta peaks ka lähemal City’s olema. Ent küll ma ka ise koju saaksin.”

„Millega teie onu tegeleb?”

„Ostab, müüb. Mu vanaisa alustas naftaga nagu Texas kombineeritud. Kompanii kuulub praegu mu vanimale onule. Mu isa elas äriasjade tõttu palju aastaid Kolumbias, Nikaraaguas ja Argentiinas, teine onu asutas kinnisvarafirma, peale tema surma võttis Marcus selle üle.”

„Ja kindlasti on ka teil oma suurepäraselt edenev äri, või vähemalt koht selles.”

Monica otsustas ignoreerida küsimuses peituvat irooniat, oli see ju niikuinii pigem jutujätkuks küsitud.

„Ei, mulle kuulub muidugi mingi osa nii mõlema onu, kui isa ärist, ent see on kõik. Olen õppinud

meditsiini - alguses ema juures Pariisis Concorde'i ülikoolis, hiljem Harvardis.”

„Olete te elus palju relvadega kokku puutunud.”

Jällegi otsustas Monica ignoreerida tõika, et see oli juba ülekuulamine.

„Mu ema oli väga hea laskur, ta on nooruses saanud isegi mingi medali mingitel üleriigilistel võistlustel, muidugi mitte siin vaid Boliivias. Ma lasin esimest korda sportpüstolit, kui olin kuueaastane.”

Teine mees tuli tagasi.

„Marcus pidi paarikümne minutiga siin olema.”

Arrow tõusis. „Mina ei pea teid ilmselt kauem kinni, ent palun oodake üks hetk.” Ta rääkis vaikselt teise mehega, Monica suutis püüda vaid üksikuid sõnu: „... isal on rohkem miljoneid, kui minu mundril nõõpe... ekstravagantne... topib oma nina...”

Monica ei teadnud, kas kusagil töötab juba terve masinavärk, et talle identiteeti luua ja politseile andmeid ette sööta või oli legend ammu valmis.

„COM, mis nüüd?”

„Thecla tuleb sulle järele, ta on nüüd Marcus.” Masin väljastas kaardi kujutise. „Ta on seal veerand tunni pärast.”

Nooremal mehel ei paistnud midagi selle vastu olevat, et talle seni seltsiks olla, kui suur must tumedate klaasidega auto kohviku ette tekkis ja Thecla tormas sisse.

„Monica, on sinuga kõik korras?”

Nüüd võis Monica talle rahus kaela langeda ja nutta.

Thecla lükkas ta autosse, vestles mõned hetked politseinikega ja nad läksid, olles enne saatnud juhi kõrval oleva mehe ta autot järgi tooma. Monica ei küsinud, kes need mehed olid, pisut süüdlaslikult vaatas ta Theclale otsa.

„Ma lasin end küll COM-il juhtida, ent idee oli minu. Tegin ma palju pahandust?”

Thecla raputas pead. „Kui see oleks olnud vastuvõetamatu, oleks COM teisiti olukorra lahendanud. Ent asi on halvem, kui alguses paistis. Ei, küsimus ei ole sinu identiteedis, ega selles, mida võidakse arvata. Need mehed ei olnud mitte tavalised kaupluseröövliid, vaid kohalik gang. Sa sattusid tegelikult keset võimuvõitlust. Su liikumisvabadust tuleb oluliselt piirata, targem on sind mujale toimetada.”

„Kas te tõprakotid teate, kui väike on tõenäosus, et tänased sündmused olid juhuslikud?”

„Ei hakka arvama, number on kindlasti muljetavaldavalt väike.”

„Mis ma rääkisin! Kellelgi on kange tahtmine teda planeedi kaitse alt ära saada.”

„Rääkisid-rääkisid... olgu, teeme järgmise faasi ära.”

Haldur avas ukse ja vaatas Monicale tõsiselt otsa.

„Mis on juhtunud?” küsis tüdruk, tundes, kuidas ta südame ümber tõmbub kokku külm käsi.

„Istu.”

Mehe hääles oli midagi uut. Mingi vaev. Tüdruk ei saanud sellest aru, vaid jäi ootama, pilk teise näol.

Võõrplaneetlane asus kohe asja juurde.

„Ma pean su ära koju saatma.”

Ta peatas Monica viipega, kui too tahtis midagi öelda. „Las ma selgitan. Õieti öeldes ma ei tea, miks ma seda teen, sest ma pean niikuinii su mälu blokeerima. Aga ma olen saanud liialt inimeseks, et toimida alati õigesti.” Ta muigas kurvalt.

„Ma ei taha minna,” ütles Monica. „Ma tahan Thecla juurde jääda.”

„Selles see häda ongi, et ka tema tahab seda, ja ta proovis ka nüüd leida mingit teist võimalust, mingit väljapääsu, kuigi ta teab, et seda ei ole.

Kuula, ära sega vahele.

Me oleme sulle palju valetanud. Rangelt võttes on see kõik üks suur jama, mis me oleme sulle rääkinud. Alustame sellest, et ükski teadaolev tsivilisatsioon ei ole murdnud valgusbarjääri. Me teame maailmast määratult rohkem kui teie, ja me kujutame väga täpselt ette maailma struktuuri. Meil on teooriaid, kuidas väljuda universumist, ent meie tunnetuse taseme juures teame me, et see on täielikult, totaalselt, absoluutselt võimatu. Sulle ei ole see probleem, eks ole? Siit aga järgneb palju muud - me ei ole Magalhãesi pilvest, sest reis sealt siia kestaks minimaalselt sada seitsekümmend tuhat aastat ja see on isegi meie jaoks liig. Me ei ole lihtsalt vaatlejad, ka sellest oled sa tasapisi aru saanud. Käib sõda. Ja me oleme sõdurid. Me ei saa, ei või, ei tohi arvestada vaid enda tahtmistega. On sõda, ja me ei tohi asjatult riskida. Veel enam, meist neljast sõltub liiga palju, me ei tohi ise vähimatki ohtu juurde tekitada, ohte on niigi piisavalt.

Oht oled sina. Me ei tea sinust midagi. Esiteks sa sattusid meie juurde eriskummaliselt, see viib paratamatult mõtted sellele, nagu oleks sind juhitud. Sa oled näinud siin piisavalt palju, et teada, kui lihtne see on. Ja sa tead samuti seda, et sa ei märkaks ise midagi ja sa ei ole selles vähimalgi määral süüdi. Sa ei ole mulle rääkinud, miks sa ikkagi teiste juurest ära tulid?”

Monica vaikis mõnda aega. „See oli midagi nii tühist, et ma ei mäletagi seda.” ütles ta siis alistunult. „Mis veel?”

„Edasi, viimased kolm kilomeetrit, ühtlasi alates meie maandumisest oled sa tulnud baasi poole peaaegu sirgjooneliselt. Me kontrollisime, aga on võimatu öelda, mis loom see sind hirmutas.

Siis see tulistamine Lõuna-Dakootas. Seal on nii palju lahtisi otsi, kui halle karvu, mis ma sain seda kontrollides.

Edasi - sinu ajus on kapseldatud kohti. Nende olemasolu ise ei tähenda midagi, pea iga kümnenda inimese ajus on midagi, millele sond ligi ei pääse. Ent see kõik on kahtlane.”

„Mida ma siis teha võiksin? Mis sõda see on?”

„Esimesele küsimusele ma vastata ei oska. Teine aga... See on pikk lugu.

Teie ajaarvamise järgi umbes viis miljonit aastat tagasi saavutas üks tsivilisatsioon siit palju parsekeid eemal...”

„Kas sa räägid mulle muinasjuttu? Mis ütleb, et see lugu nüüd rohkem tõsi on?”

„Ega miski ei ütlegi. Küsimus on lihtsalt selles, et ma ei tahtnud sind lihtsalt uimastada ja minema saata. Thecla palus, et ma räägiksin sinuga ja kapseldaksin su mälu, mitte ei kustutaks, nii et kui praegune lugu lõppeb, saab ta sinuga ühendust võtta. Sellest ei tule midagi, kui su viimane emotsioon siin on viha ja solvumine.”

„Räägi siis.”

„Niisiis - kui see sulle midagi ütleb - see täht asub Ahtri tähtkujus ja tal ei ole nime, Päikesest on ta 6000 valgusaastat eemal. Viis miljonit aastat tagasi saavutasid nad sõltumatus oma kehast.

Midagi nad muidugi sellega kaotasid, sest osa informatsiooni iga transaktsiooniga paratamatult hävib, lisaks... See on pikk lugu... Kaks või kolm korda on nad omavahel kaklema läinud, seetõttu pole nad kaugemale jõudnud. Me ei saa täpselt aru, mida nad teevad, ja miks. Igal juhul nad kasutavad eluga planeetide aurat, eluenergia välja, mida neil endil ei ole, nad kasutavad ka teadvusi, ajusid oma masinates, ja nad kasutavad kehasid, kuni hakkavad tootma omi tehiskehasid. Igal juhul nad hävitavad kõik algupärase planeedilt väga lühikese ajaga.

Rahvas, kelle hulka mina kuulun, sattus nende teele kakssada tuhat aastat tagasi. Aga me olime neist teadlikud juba palju, palju varem. Meil oli hoopis teist tüüpi tsivilisatsioon, mida ma isegi ei püüa sulle kirjeldada, lühidalt - me elasime kooskõlas maailmaga, ja me elasime ilusat elu. Me ei olnud ettevalmistamata, kui nad tulid, ent me saime lüüa. Osa meie hulgast jõudis põgeneda. Ja nüüd kestab see juba kakssada tuhat aastat - meie laevad liiguvad ees üha kaugemale, lootuses kord rahu leida, meil on olnud raske, me oleme vaevu suutnud end koristada, enne kui nad meil taas kannul on.

Ent siin me oleme peatunud. Nad on juba Maast möödunud, ent neid ei ole siin. Teie näol me leidsime rahva, kes võib nad peatada. On kohutavalt palju, mida ma peaksin sulle selgitama... Kaks tuhat aastat tagasi pommitasime nende lähimat baasi, see asub siit kaheksakümne valgusaasta kaugusel. Kulus kaks sajandit, enne kui nad toimumust aru said. Veel tuhat aastat kulus neil erinevate luurajate saatmiseks, et lõpuks taibata, kust ja miks löök tuli. Me võitsime kaks tuhat aastat, et suunata Maa tsivilisatsiooni arengut, muuta teie rass julmaks ja sõjakaks. Te olete tähtedevaheliseks sõjaks võrreldamatult paremini ette valmistatud, kui ükski meile teada olev tsivilisatsioon kunagi on olnud, jah, kaasa arvatud meie.

Ma ei tulnud siia läbi hüperruumi, ma tulin tehisaajus, see oli koos mootoriga neljakümnesentimeetrine ja viis sentimeetrit läbimõõdus silinder. Ma tulin kakssada aastat - nii kaugel on üks meie praegusi baase. Sellele väikesele silindrile oli võimalik anda valgusele kiirusele väga lähedane kiirus, minu taga tuleb aga hävitusrakettide eskaader. Minu ajus on koodid, kuidas neid juhtida. Nad ei ole nii head, kui vaenlaste omad, ent võivad avaruumis nende suurtele laevadele palju paha teha... ja kui asi ebaõnnestub, siis taas Maa hävitada.”

Monica kaotas enda üle kontrolli. Korraga ärkas tema sees miski, mis võttis juhtimise tema keha üle endale. Paar hetke istus ta kangestunult ja tundis inimtaluvusest määratult suuremat õudu, kui võõras tema silmadega maailma uuris ja end tema jäsemesse sobitas.

Kiiresti kui välk oli ta puldi juures ja enne, kui Haldur jõudis midagi mõelda või teha, lahvatas leekuri kiir ja Halduri pea eraldus kehast. Olend kuulatas läbi tema aju ja võimendi, kuidas üle ruumi kaikus häire. Monicani ei jõudnud võõrad emotsioonid, teise teadvuse tajumine oli talle liig. Ja siis ta tõstis käe ja rebis puruks oma pea. Valu oli kohutav, kuid too teine, kes teda juhtis, ei hoolinud sellest, selle asemel pistis ta käe haava ja tiris midagi välja, esimesel hetkel tundus Monicale, et see on ta peanahk, ent see oli midagi enamat, sest ta asetask selle puldile ja vajutas paari nappu. Laev pöördus ja asus teele, end käigult stabiliseerides, Monica haaras maas lamava pea ja pistis selle eluvedeliku vanni, siis tegi veel mõned lülitused talle võõrastel pultidel ja hakkas midagi klaviatuurilt kirjutama, muidugi taas võõras keeles, pühkides vaid hädapärast näolt peahaavast voolavat verd. Alles seejärel ravis ta end ja vedas peata laiba desintegraatorisse.

Möödus kaheksa tundi. Päike oli tõmbunud kokku pisikeseks keraks, ümberringi oli kosmose must põhjatus. Monical ei olnud vähimatki aimu, kus nad on ja kuhu nad välja peaksid jõudma. Ja too olend ei öelnud.

Siis olid nad kohal, Monica peatas laeva. Mustast tühjusest eraldus konstruktsioon, mille tohutust suurusest sai ta aimu alles siis, kui nad lähemale jõudsid ja see planeedina poolt vaatevälja kattis. Ta avas ukse, ja midagi ei juhtunudki, väljas oli õhk. Ruumi astus mingi peletislik ämblik, lükates enda ees prügikonteinerit meenutavat kärku. Kiiresti tõstis ta Halduri pea eluvedelikust konteinerisse,

häälestas midagi, hakkas siis krigisema. Kuidagimoodi, ilmselt läbi tema aju asustava olendi sai Monica sellest aru.

„See ei ole õige! See on mingi tavaline maalane, poollollakas pealegi!”

„Võta mind siit ära!” röögatas Monica peas olev olend võikalt.

Ja korraga tungis sisse nagu veel midagi, nagu vaikset naeru.

Raketid tabasid planeeti, ekraan oli täis aatomituld.

„Sa maksad oma eksituse eest ise,” krigises ämblik. „Sinu järel tulid hävitusraketid. Aga see siin ei ole ometigi meie baas, see on fooliumist mülaz.”

Ämblik tormas minema.

Monica peas hakkas rääkima veel üks hää.

„Võib-olla oleks tark poolt vahetada?”

„Mis ma selle eest saan?”

„Elu? Standardse teadvuskanderaketi, (sa tead, et meie omad toimivad päris korralikult) millega võid suvalise oma maailma suunas kaduda.”

„Mida te tahate?”

„Teie laeva asukohta. Otsusta kiiresti, sest kui sa keeldud, laseme laeva õhku, saame vähemalt tolle ühe kätte.”

Olend näis kõhklevat. „Kuidas ma seda saan?”

„Vii ennast torpeedosse. Tüdruk ja laev jäta siia, see niikuinii hävitatakse kohe. Torpeedod on kavandatud hukkuvalt laevalt teadvusi ära viima, teie radarid ei avasta neid. Järgne tolele tüübile, kes su surema jättis.”

„Aga kui ta ei lähe meie baasi? Ja kuidas te mu pärast kätte saate?”

„See on meie hind. Ei lähe, siis ei lähe. Mingis raadiuses on moodul meie poolt juhitud. Kui me näeme, et sa meie heaks töötad, on kõik korras. Pärast võid minna.”

Veel hetk kõhklust, siis pistis tüdruk pea sinisesse helendusse puldi kohal. Ta tajus, kuidas ta tahe ja mõistus tagasi tulevad, kui too olend end kokku korjas. Ja siis oli ta läinud. Valu, kohkumus, abitus, surmahirm.

„Ärge jätke mind siia surema! Kuulete, palun!!!”

Halastav pimedus lõi tema ümber kokku.

„Nii, ma olen kapslis. Kuidas ma juhtimisele ligi pääsen.”

„Sa ei pääsegi. Tähendab, juhtimist ei olegi. Me tahtsime su inimese teadvusest kätte saada. See ei ole päästemoodul, see on standardne arvutiblokk, kus teadvusi hoitakse ja uuritakse.”

„Olge te neetud! Aga mind lastakse koos teie laevaga kohe õhku.”

„Laev küll, aga mitte sind ega tüdrukut, sest teie ei ole Maa orbiidilt kunagi lahkunudki.”

„ÄÄÄÄHH... Ma ei saa end ka hävitada...”

Haldur ja Thecla seisid teadvusetu kogu kohal. Haldur vaatas muigamisi teistest eraldatud arvutimoodulit, siis pöördus Thecla poole.

„Kas sa viid ta ära?”

Teine mees noogutas. „Ta ei mäleta midagi.”

Tasapisi hakkas Monical teadvus tagasi tulema. Vaevaga avas ta silmad ja nägi enda kohal puhast valget pinda. Ta liigutas käsi ja sai aru, et lamab lina all ja et on soe. Aeglaselt pead pöörates sai ta ülevaate kogu ruumist. Ta lamas laial lavatsil, mis oli lausa võimatuseni pehme. Ruum ise oli umbes tavalise elutoa suurune, ainult natuke kõrgem. Otse tema kohal oli voodi mõõtmetega riskülik, mis kasvas välja voodi peatsis olevast sambast, selle alumist valget pinda oligi ta ärgates kõigepealt näinud. Ruum oli peaaegu tühi, ühtlase tumedat puitu meenutava tooniga ja üsna hämar, nii et Monica ei saanud mingit ettekujutust nendest paarist esemest, mida silm seletas. Ta vaatas seda kõike suures arusaamatuses, kuni talle järsku kõik meenus. Kiiresti tõusis ta istuli, kuid nõrkushoog sundis teda kohe tagasi langema. Siis valdas teda kergendus - muidugi, see on haigla. „Ta tuli teadvusele!” Tuhvlitega sahistades astus haiglaõde lähemale.

„Lama kullake, kõik on hästi.”